

Uberørt af byens travlhed

Klaus Brinch
Sats: Anders Olesen 2013

I U - be - rørt af by-ens travl-hed og tra - fik-kens tun-ge brus, som en hel-le midt i lar-men står det un-der - lig - ste

II U - be - rørt af by-ens travl-hed og tra - fik-kens tun-ge brus, som en hel-le midt i lar-men står det un-der - lig - ste

8

I hus. Stil-hed, der er li - vets e - gen, o - ver-dø-ver da - gens krav, her hvor Hel-lig-ån - den

II hus. Uh li - vets e - gen, uh da - gens krav her hvor Hel-lig-ån - den

14

I hol-der å-bent hus for høj og lav. Her har da-gen e - vig-hed, her har kær-lig-hed sit sted,

II hol - der å-bent hus for høj og lav. Her har da-gen e - vig-hed, her har kær-lig-hed sit sted,

21

I hvor Guds søn er sam-men med os un - der Hel - lig - ån-dens fred, og da fø-ler vi en stund, at vi

II hvor Guds søn er sam-men med os un - der Hel - lig - ån-dens fred, og da fø-ler vi en stund, at vi

28

I står på hel-lig grund, og at li-vets me-ning ly - der fra vor ska-bers e - gen mund. 1.-3. 4. mund.

II står på hel-lig grund, og at li-vets me-ning ly - der fra vor ska-bers e - gen mund. mund.

2. Støjniveauet stiger om os, alle jager efter vind,
så Guds Helligånd må hviske for at nå et splittet sind;
men da hænder søndag morgen det forunderlige, at
Kristus hilser os i døren: "Dine synder er forladt!"
Her har dagen evighed,
her har kærlighed sit sted,
hvor Guds søn er sammen med os under Helligåndens fred
og da føler vi en stund,
at vi står på hellig grund,
og at livets mening lyder fra vor skabers egen mund.

3. Slægters fodtrin lyder mod os op igennem glemte år,
danse-lette eller tunge, som de følte deres kår,
når de andagtsfulde kom med deres små til livets Gud,
når de knugede af sorgen bar de kære døde ud.
Her har dagen evighed,
her har kærlighed sit sted,
hvor Guds søn er sammen med os under Helligåndens fred
og da føler vi en stund,
at vi står på hellig grund,
og at livets mening lyder fra vor skabers egen mund.

4. Stilhed, der er livets egen falder på os ord for ord,
når vi knæler ung og gammel med Guds søn omkring hans bord.
Selviskhed er næsten komisk, her hvor sidste mand er først,
og et fattigt barn, der leger for Guds ansigt kaldes størst.
Her har dagen evighed,
her har kærlighed sit sted,
hvor Guds søn er sammen med os under Helligåndens fred
og da føler vi en stund,
at vi står på hellig grund,
og at livets mening lyder fra vor skabers egen mund.